

".....คนที่มีความเพียรมาก มีความตั้งใจมาก
สามารถยืนอยู่ด้วยตนเองได้
เพราะเขาสามารถมองทั้งสิ่งที่ดีและสิ่งไม่ดีได้
เป็นปกติตลอด
ไม่มีอะไรหรืออารมณ์ใด
มาเป็นนายเหนือจิตใจได้เลย....."

ตอนที่ ๙

พลังบุญ-พลังจิต

คุณพ่อเป็นปูชนียบุคคล ที่เปี่ยมล้นด้วยพลังบุญและพลังจิต จากที่ท่านไปฝึกวิปัสสนากรรมฐาน เพื่อพัฒนาจิตวิญญาณที่วัดมหาธาตุฯ เมื่อเกือบ ๓๐ ปีก่อน ด้วยปรมัตถอธิษฐานบารมีที่ขอยอมตาย เพื่อเอาชีวิตเข้าแลกกับกรรมของพระพุทธองค์ ประกอบกับหัวใจที่เด็ดเดี่ยวเข้มแข็ง ท่านจึงได้รับความก้าวหน้าทางจิตวิญญาณ เป็นการพัฒนาพลังจิต เกิดปัญญาเห็นแจ้ง ดังที่ท่านเจ้าคุณโชดกพระอาจารย์ของท่าน ได้กล่าวไว้กับคุณพ่อในวันที่ลาสิกขาบทว่า

"สิ่งที่ได้ไปนั้นเป็นของดีของวิเศษ ให้เก็บไว้กับตัวตลอดชีวิต"

"ของดี" ที่ท่านกล่าวถึงคือสติที่เจริญจนเป็นมหาสติ ส่วน "ของวิเศษ" ก็คือ ปัญญาเห็นแจ้ง เห็นสรรพสิ่งถูกต้องตรงตามเป็น

จริง พ่อรับคำพรของพระอาจารย์และเก็บรักษาสิ่งเหล่านั้นไว้ตามสัจจะ และนับวันยิ่งงอกงามเพิ่มพูนแตกกิ่งก้านสาขา ให้สาธุชนทั้งหลาย เทวดา อมนุษย์และเดรัจฉาน ต่างได้อาศัยร่มเงาแห่งความเมตตาของท่านอย่างต่อเนื่อง

"คุณพ่อคะ ที่หลวงปู่พุทธอิสระท่านสอนว่า พลังบุญเป็นที่มาของพลังจิต พลังบุญไม่อาจนำเราไปสู่ความหลุดพ้นได้ ต้องอาศัยพลังจิต ซึ่งมีที่มาจากพลังบุญโดยที่ไม่ยึดติดในบุญนั้น คุณพ่อมีความเห็นเรื่องนี้อย่างไรคะ" ฉันทถามข้อสงสัยจากที่ได้อ่านหนังสือ

"พ่อเห็นด้วยนะลูก เพราะอานิสงส์ของบุญนำเราไปสู่การพัฒนาจิตวิญญาณ คนที่จะหลุดพ้นจากสังสารวัฏได้จะต้องมีพลังจิต แต่ต้องเป็นผู้มีบุญ พลังจิตจึงจะเกิดได้ เราจึงต้องสะสมบุญก่อน พ่อจะพูดให้ฟังย่อ ๆ นะลูก ในอานิสงส์ของบุญ เช่น ใครแย่งชิงบุญของเราไม่ได้ บุญติดตามเราทุกฝีก้าวทั้งในโลกนี้และโลกหน้า บุญไม่ใช่ของสาธารณะ ใครทำใครได้ บุญให้สมบัติที่เราต้องการ เช่นมนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ นิพพานสมบัติ และช่วยให้เราสมปรารถนาในสิ่งที่เราหวังตั้งนี้เป็นต้นนะลูก" ฉันทจะตั้งใจสร้างบุญให้มากขึ้นอีก เพื่อจะได้เป็นทุนไว้สำหรับพัฒนาจิตวิญญาณต่อไป

"แล้วที่ท่านว่า อย่ายึดติดในบุญ หมายถึงอย่างไรคะ" ฉันคิดว่า
 สิ่งนี้เป็นจุดสำคัญที่สอนให้เรารู้จักละวาง ไม่ยึดมั่น แม้กระทั่ง
 บุญกุศล หรือความดี

"คือ เราไม่นึกถึงว่าเราจะต้องทำอะไรตอบแทน ไม่ต้อง
 มาคอยจำว่าทำอะไรไว้ให้ใครอย่างไร เพียงแค่ทำเพื่อให้ผู้รับได้
 รับประโยชน์ สมที่เราตั้งใจก็เพียงพอแล้ว ไม่ต้องคาดหวังว่า
 ต้องได้รับผลตอบแทนมาสู่ตัวเรา บุญจะเป็นของเรา ผลบุญ
 ตอบสนองเราเองนะลูก" ที่คุณพ่ออธิบายมานี้คงเป็นหนทางให้
 เราได้เก็บเกี่ยวบุญอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่ขาดไม่พร่อง ไป
 กับความคิดที่จะเอาจะได้จากใครๆ เพราะบุญย่อมเป็นบุญอยู่
 วันยังค่ำ ดังนั้นฉันคิดว่าฉันไม่จำเป็นต้องพูดถึงทุกสิ่งที่คุณทำ แต่
 ฉันจะไม่ทำในสิ่งที่ฉันไม่สามารถจะพูดถึงได้ (ไม่รอให้ใครชม
 เมื่อทำดี และไม่ทำชั่วให้ใครติได้)

"ถ้าลูกปฏิบัติธรรมใหม่ๆ จะยังรู้สึกว่ายาก เพราะบาป
 เรายังหนัก บุญยังเบา อยู่ต่อไปเมื่อปฏิบัติไปนานๆ บุญหนักขึ้น
 จะคิดอะไร ทำอะไร ให้ผลเร็วทันตา เพราะบาปเบาลง บุญก็ส่ง
 ผลง่ายขึ้นนะลูก" คุณพ่อให้กำลังใจมิให้ทอดอโยในการปฏิบัติธรรม
 แม้ว่าจะมิได้เห็นผลชัดเจนทันใจ แต่ฉันต้องมีความเชื่อในมรรคา

แห่งบุญนี้ และพยายามต่อไปเหมือนเพลงพระราชนิพนธ์ของ
ล้นเกล้าฯในหลวงของเรา ในเพลงชะตาชีวิตว่า

"สัปดาห์บุญมา ชะตาคงดี"

"เราจะทำบุญได้อย่างไรบ้างคะ"

"พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ในบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ใจละลูก
มีอะไรบ้างนะ ให้ทาน รักษาศีล ฟังธรรม เทศน์ธรรม เจริญ
ภาวนา ช่วยเหลือรับใช้ผู้อื่น อ่อนน้อมถ่อมตน ยินดีเมื่อเห็นคน
อื่นทำดีหรืออนุโมทนาบุญ อุทิศบุญกุศล สุดท้ายคือมีความเห็น
ถูกต้องหรือมีสัมมาทิฏฐินั่นละ" เราช่วยกันนึกจนได้ครบ ๑๐ ข้อ
ในที่ที่สุด

"เริ่มต้นด้วยการให้ทานเลยนะคะ เราจะให้อย่างไรจึงจะ
ได้บุญ ทานมีกี่อย่างคะคุณพ่อ" นี่เป็นก้าวแรกของบุญกุศล
ที่รู้จักสละแบ่งปัน เพื่อให้สละกิเลสได้ง่ายขึ้น

"ทานมี ๓ อย่าง เราต้องให้ให้หลากหลาย อย่างแรกคือ
วัตถุทาน จะเป็นทรัพย์ อาหาร ยารักษาโรค เครื่องนุ่งห่ม หลอด
ไฟฟ้า น้ำประปา เราต้องกระจายการให้ทาน อย่าไปทำอย่าง
เดียว ลูกจะได้รับอานิสงส์กลับมาเป็นบุญหลากหลายด้วย แต่ถึง
อย่างไรวัตถุทานได้อานิสงส์น้อยกว่าอภัยทาน" คุณพ่อกล่าว
ถึงวัตถุทานว่ามีอานิสงส์น้อยกว่าอภัยทาน แต่ฉันคิดว่าเราคง
ไม่เลิกให้วัตถุทาน รอให้แต่อภัยทานอย่างเดียว เพราะการให้

วัตถุเป็นทาน เป็นการช่วยเหลือเอื้ออาทรต่อเพื่อนมนุษย์ ผู้ร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย หากเราสุขใจ อิ่มใจที่จะให้ ย่อมแสดงว่าเราเป็นผู้ไม่ยึดติดห่วงแหน ไม่หวังอันสงส์มากหรือน้อย จนลืมนเพื่อนมนุษย์ตาดำๆ นั้นละ เราย่อมเป็นผู้ที่เหมาะสมจะพัฒนาพลังจิตต่อไปเพราะเราไม่ยึดติดและห่วงแหนไว้ เราจึงแบ่งปัน

"บางคนเขาบอกว่าเขามีเมตตา ยิ้มแย้มแจ่มใสดี แต่พอเกิดโทสะ เขาให้อภัยไม่ได้ ลุกคิดว่าการให้อภัยนี้ยากกว่าการมีเมตตาใช้ไหมคะ" ฉะนั้นถึงบางคนในบางขณะที่คิดว่าเขามีเมตตาแล้ว แต่พอมีสิ่งขัดใจมากระทบแรงๆ อารมณ์โทสะก็กระชากเมตตาขาดกระเด็น ลืมคำว่าให้อภัยไปเสียสนิท เพราะขาดสตินั่นเอง

"อย่างนั้นแสดงว่าเขารู้ แต่เขาไม่มีเมตตาจริงๆ สิ ลูกเขาหลอกตัวเองและหลอกคนอื่น คนที่มีเมตตาต้องให้อภัยได้ ไม่เกิดโทสะ อย่างที่พ่อสอนลูกแล้วไง คนมีเมตตาสามารถตรวจสอบได้กับเดรัจฉาน คือสัตว์ต่างๆ จะรักเรา ไม่กลัวเรา ขนาดสัตว์มีพิษ มีเขี้ยวเล็บ เขายังเห็นเราเป็นเพื่อน ยังเข้ามาใกล้เรา ตอนนั้นพ่อไปเมืองกาญจนบุรี ไปสำนักปฏิบัติธรรมสาขาของหลวงตามหาบัว พระท่านเลี้ยงเสือลายพาดกลอนไว้หลายตัว

พ่อเข้าไปเล่นกับเขา ลูกหัวลูกหลังเขา คือเรามีจิตเมตตาคิด สงสารเขาว่าเป็นเดรัจฉาน มีอันตรายมากกว่าเป็นมนุษย์มาก นึก พ่อบอกเขาว่ารักษาตัวให้อยู่รอดปลอดภัยนะ เขาจึงให้พ่อ ลูกหัวลูกหลังได้ เหมือนแมวตัวใหญ่เลยลูก แต่ขณะเดียวกันนั้น มีรถปิ๊กอัพอีกคันหนึ่งมาจอดใกล้ๆ พ่อเปิดประตูรถ ชายคน หนึ่งก้าวลงมา เสือเห็นแล้วแยกเขี้ยวจะกัดคนนั้น เขาจึงหุดขา รีบปิดประตูรถ และไม่กล้าลงจากรถอีกเลย" คุณพ่อเล่าประสบการณ์ การณ์ตัวอย่างที่ท่านสัมผัสมาเอง

"คนไม่มีเมตตาเป็นคนร้อนใจไหมคะ สัตว์จึงไม่ยอม เข้าใกล้" ฉันทาม

"ใช่แล้วลูก คนมีเมตตา กับไม่มีเมตตาเห็นได้ชัด คนมี เมตตาเป็นคนเย็น มนุษย์ เดรัจฉาน แม้แต่เทวดาก็อยากอยู่ ใกล้อย่างที่บ้านพ่อเลี้ยงสุนัขไว้ ๗-๘ ตัว แต่ละตัวเขารักพ่อมาก เวลาไปกอดไปลูบเขามีความสุขมาก บางทียิ้มให้เราด้วย เขา แบ่งหน้าที่กันทำ ดูแลพ่ออย่างดี ช่วยเฝ้าบ้านตามมุมต่างๆ แต่พ่อดูแล้ว พวกนี้เขาเหมือนเทวดามาเกิดนะลูก ดูกิริยา ดูความฉลาดอะไรต่างๆ พ่อให้เกียรติเขา อ่อนน้อมถ่อมตนกับ พวกเขาด้วย" คุณพ่อคงมีความสุขยิ่งนักเมื่อได้อยู่ในแวดล้อม ของเพื่อน ๆ สีชา

"คงเป็นเทวดามาดูแลคุณพ่อแน่เลย" ฉันทึ่งถึงสุนัขแสนรู้พวกนั้น
"คงนั่นมัง" สมัยหลวงพ่อกำลังรดน้ำดอกไม้เข้าไปในประตูพม่า
เทวดายังเนรมิตกายเป็นสุนัขใหญ่ติดตามไปดูแล

"แล้วทานสูงสุดคือ ให้ปัญญาเป็นทานใช่ไหมคะ"

"ใช่แล้วลูก อย่างที่พ่อให้นี้เป็นปัญญาทานเป็นโลกุตตร
ปัญญา ไม่ใช่โลกียปัญญา การสอนให้คนเจริญสติปัฏฐาน ๔
เป็นโลกุตตรปัญญา สอนให้คนเดินไปสู่ความมีปัญญาเห็นแจ้ง
รู้เท่าทันโลกและชีวิต ซึ่งผู้ได้ยินได้ฟัง หากเขาพิจารณาโดยแยบ
คาย สามารถนำเขาเป็นอิสระได้ ในที่สุดไปสู่ความเป็นอริย
บุคคลหรือทำความเห็นให้ถูกต้องได้ เข้าถึงพระนิพพานได้ ทาน
นี้จึงเป็นบุญหนัก เป็นทานสูงสุดที่ให้กันได้จริงๆ" เพราะอย่าง
นี้แล้ว คุณพ่อจึงกล่าวว่า บุญของท่านเริ่มหนัก คือพลังบุญมี
มากพอที่จะเป็นชนวนจุดพลังจิตไปไกลได้ แต่ด้วยความสะดวก
เห็นแก่เพื่อนสหธรรมิก ท่านจึงรับปากว่ายังไม่ทิ้งพวกเราไป ยัง
มีคนที่ยหลงทางชีวิตอีกมาก สร้างเหตุให้ต้องลงไปเกิดในอบาย
ภูมิ พ่อต้องช่วยเขาให้มากที่สุด เท่าที่สังขารนี้จะอำนวย

"ทุก ๆ อย่างที่เป็นบุญ ต้องมีพื้นฐาน คือศีลใช่ไหมคะ"

"แน่นอนเลยลูก ถ้าเป็นบุญบริสุทธิ์ไม่มีบาปเจือปน ศิลต้องคุมอยู่ในใจ เรียกว่าอินทริยสังวรศีล วิถีแห่งบุญบริสุทธิ์เริ่มที่ศีลก่อนเลย พ่อไปที่ไหนมักได้กลิ่นหอม เป็นกลิ่นของศีลนี่ล่ะ ครั้งหนึ่งไปค้างแรมในป่าที่แม่ฮ่องสอน นอนบนศาลายกพื้น เตี้ย ๆ มีสุนัขขี้เรื้อนนอนอยู่ใต้ที่พ่อนอน คนอื่นเขาเหม็น แต่พ่อไม่ได้กลิ่นเลย เทวดาบังกลิ่นให้มั่งลูก" ต่อไปฉันจะลองทดสอบว่าจะได้กลิ่นหอมจากศีลเหมือนคุณพ่อบ้างไหม

"อย่างเรื่องคำพูดนี้ เราต้องระวังมาก ๆ นะลูก ไม่ใช่แค่เรื่องพูดโกหกมันรวมถึงพูดเพื่อเจ้อ พูดคำหยาบ และพูดสื่อเสียดด้วย เราต้องระมัดระวัง ไม่กล่าวถ้อยคำเหล่านี้จะได้ไม่ผิดศีลข้อ ๔ นะลูก" คุณพ่อชี้แนะเรื่องสัมมาวาจา ซึ่งเป็นเรื่องที่จะทำให้คนผิดศีลกันได้ง่ายถ้าขาดสติ ฉันคิดว่าคนที่ไม่โกหก เป็นผู้กล้าหาญที่แท้จริง

"คนเราจะถือว่าชีวิตประสบความสำเร็จ ต้องมีเพื่อนดี มีความสุข มีงานทำ มีข้าวกิน มีบ้านอยู่ ไม่ต้องเช่าเขาอยู่และไม่เป็นหนี้ด้วย เมื่อถึงคราวตายได้ไปเกิดใหม่ในสุคติภูมิ อย่างนี้ล่ะลูกจึงจะเป็นชีวิตที่ประสบความสำเร็จ" สรุปความได้ว่าชีวิตที่ประสบความสำเร็จคือชีวิตที่มีความสุข ทั้งในโลกนี้และโลกหน้านั่นเอง

"คนบางคนชอบอิจฉาริษยาคนอื่น เป็นเพราะอะไรคะ คุณพ่อ" ฉันเห็นคนบางคนมีนิสัยเช่นนี้ ซึ่งเป็นการทำร้ายตัวเองโดยไม่รู้ตัว เพราะจิตสั่งสมองโปรแกรมเป็นอกุศลไว้

"พวกนี้ภูมิตึ้มมาจากเดรัจฉานนะลูก มีความอยากได้ อยากดี อยากมี อยากเป็น แต่ตัวเองบุญน้อยทำอย่างเขาไม่ได้เลยไม่อยากให้คนอื่นได้ดีกว่า อีกส่วนหนึ่งคือสภาพแวดล้อมที่ขาดแคลนต้องแย่งกัน ไม่อึด ไม่เต็ม น่าสงสารเขานะลูก" ฉันต้องแค้นเมตตา ขอให้เขามีความสุขเถิดอย่ามีเวรกันเลย คนที่อิจฉาคนอื่น เพราะเขาคิดว่าตัวเองดีกว่าคนอื่น พวกนี้จึงเห็นคนอื่นดีกว่าตน มีความนับถือตัวเองน้อย มิได้มองว่าสรรพสัตว์ทั้งหลายต่างมีเกิด แก่ เจ็บ ตาย เสมอภาคกันทุกอย่าง ฉันคิดว่าการเปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่นว่าดีกว่า เลวกว่า อาจทำให้เกิดความคิดติดลบและก่อศัตรูได้ ทางที่ถูก เราควรคิดเปรียบเทียบกับตัวเอง คือตัวเองที่เป็นจริงกับตัวเองในอุดมคติที่เราอยากเป็น ว่ายังห่างกันหรือใกล้เคียงกัน การคิดอย่างนี้นอกจากจะทำให้เรา ได้พัฒนาตัวเองแล้ว ยังสร้างมิตรภาพได้รอบตัว เพราะเรามีคู่แข่งของคนอื่น เราต่างเป็นเพื่อนร่วมทางกัน หากเราพัฒนาศักยภาพให้กับตัวเอง ความเจริญงอกงามของ

ชีวิตย่อมรอดคอยเราอยู่แล้วข้างหน้า เลิกเปรียบเทียบตัวเองกับผู้อื่นดีกว่า สร้างมาตรฐานของเราเอง อย่ามีชีวิตอยู่บนมาตรฐานของคนอื่น ชีวิตจะได้มีความสุขสงบ

"เราพบคนอิจฉาริษยา ต้องอ่อนน้อมถ่อมตนกับเขาให้ใหม่คะ" ฉันสงสัยว่าจะจัดการอย่างไรดีกับคนที่คิดไม่ดีทำร้ายตัวเองให้ร้อนรุ่ม เหมือนอยู่ในกองเพลิงโดยไม่รู้ตัวน่าสงสารจริง ๆ

"ไม่ได้นะลูก "อเสวนา จ พาลานัง" คนอิจฉาริษยาเป็นพาลจำพวกหนึ่ง ลูกจะไปอ่อนน้อมถ่อมตนไม่ได้ จะถูกขี้อายเขินอาย ทางที่ดีอย่าไปคบหาใกล้ชิด แม่เมตตาให้เขาเป็นสุข" คุณพ่อริบห้าม ฉันจึงได้คิดว่า ความอ่อนน้อมถ่อมตนนั้นต้องมีเส้นขีดไว้ว่าใช้กับใคร มากน้อยแค่ไหน เมื่อใช้เมตตา กรุณาเป็น ต้องใช้มุทิตาและโดยเฉพาะใช้อุเบกขาเป็นด้วยนั่นคือ รู้จักวางเฉยต่ออารมณ์ต่าง ๆ ซึ่งฉันคิดว่า อุเบกขาบารมีนี้ยากที่สุดแล้ว และในความอ่อนน้อมถ่อมตน ท่านห้ามใช้กับคนพาลเด็ดขาด สรุปว่า อ่อนน้อมถ่อมตนกับสัตว์เดรัจฉานหรือมนุษย์ ยังปลอดภัย และได้บุญกว่าการอ่อนน้อมถ่อมตนกับคนพาลเป็นไหน ๆ

"ลูกรู้ไหม คนที่มีพลังบุญมาก มีพลังจิตมาก สามารถยืนอยู่ด้วยตัวเองได้ เพราะเขาสามารถมองทั้งสิ่งที่ดีและสิ่งที่ไม่ดีเป็นบวกตลอด ไม่มีอะไรหรืออารมณ์ใดมาเป็นนายเหนือจิตใจ

ได้เลย คนไหนที่ดีก็เป็นครูสอนให้เราทำดีอย่างเขา คนไหนทำไม่ดี ก็เป็นครูสอนเรว่าอย่าทำอย่างเขา ดังนั้นดีกับชั่วจึงไม่มีในจิตใจของผู้มีพลังบุญ-พลังจิตเช่นนี้ มีแต่ความเมตตาสงสาร คิดจะช่วยเขาถ้าช่วยได้ ซึ่งแตกต่างกันไปตามความเหมาะสม ถึงอย่างไรไม่พ้นความเมตตาสงสารหรือลูก ลูกต้องคิดให้ได้ อย่างนี้นะ ทุกอย่างคือการสร้างบารมีนะลูก" คุณพ่อสรุปอย่างงดงามให้ฉันเข้าใจว่า ไม่ว่าจะใครจะดีจะเลวเป็นเรื่องของเขา เราเลือกดูสิ่งที่ดี คิดดีเสมอ เลือกทำแต่สิ่งที่ดีและมีเมตตาในหัวใจ ให้กับทุกคนไม่มียกเว้น จะได้ไม่ต้องทุกข์และไม่ต้องเดินไปตามใคร เราจะเป็นตัวของตัวเอง จิตไม่ตกเป็นทาสของสิ่งใดเลย

ฉันตั้งใจหว่านเมล็ดบุญลงในเนื่อนาบุญที่อุดมสมบูรณ์ เนรมิตรทรัพย์ภายนอกให้กลับเป็นทรัพย์ภายใน ให้ร่ำมเรือง รongเต็มท้องทุ่ง ประดุจทิวทุ่งรวงทอง ที่แต่ละรวงอ่อนนุ่มลงมาจรดพื้นนา มีแต่เมล็ดพันธุ์ที่สมบูรณ์ด้วยความอ่อนนุ่ม ถ่อมตน เมื่อถึงเวลาที่ฉันพร้อมจะเดินทางต่อไป ฉันจะเก็บเกี่ยวผลบุญเหล่านี้ ที่สร้างหามาด้วยน้ำพักน้ำแรงของฉันไป ใช้ ไม่ต้องรอให้ใครอุทิศบุญกุศลให้ พึ่งตัวเองแน่นอนกว่ามัวแต่ รอคอยคนอื่นทำให้ ถ้าเขาลืมเราละจะโทษใครได้ พัฒนาพลังจิตไป

สู่ความหลุดพ้นให้ได้ ด้วยความมีสติและปัญญาที่รู้เท่าทันสรรพ
สิ่งตามความเป็นจริง

ผู้รู้กล่าวว่า การสร้างบุญบารมีเหมือนการสะสมเสบียง
ส่วนการเจริญสติ เหมือนการออกเดินทาง ดังนั้นบุญที่ดีต้องเกี่ยว
กุศลต่อการเจริญสติ มิฉะนั้นเราคงไปไม่ถึงไหนกัน คงไม่นานเกิน
รอนะ ถ้าเราไม่เลิกล้มความตั้งใจ ก้าวไปข้างหน้า แม้จะล้มแล้ว
ล้มอีก ก็ลุกขึ้นมายืนหยัด เดินตามพ่อให้ได้นะลูก

